

der nu opkræves som Grundskat eller som Ejendomsskatter, kan blive fordelt efter et mere retfærdigt og ensartet Princip, end det er Tilfældet i Henhold til Ejendomsskyldloven af 1903.

Og tager vi de i Forbindelse med Landkommunerne staaende Amtskommuner, er Forholdet det samme. Amtets Økonomi hviler næsten udelukkende paa Skat af fast Ejendom. I 1918—19 blev der udskrevet godt 16 Mill. Kr. i Skat af fast Ejendom, og kun godt 1 Mill. Kr. blev lignet paa Sognekommunerne i Henhold til Landkommunallovens § 50. Det er derfor en meget ensidig Beskatning, vi har i vore Amtskommuner, og ser vi paa Amtskommunernes Udvikling, kan det maaske siges, at denne Beskatning er for ensidig. Udgifterne i Amtskommunerne er nemlig meget stærkt stigende; særlig to Konti, Udgifterne til Medicinalvæsenet og Udgifterne til Vejvæsenet, er meget stærkt stigende. Og undersøger vi, hvad der er Aarsagen dertil, vil det ses, at for Medicinalvæsenets Vedkommende er det de forøgede Udgifter til Sygehusene; og der er noget, der kunde tyde paa, at det var rigtigt at faa en lidt bredere Basis at udskrive disse Udgifter paa. Forholdet er det, at naar et Amtssygehus drives med Underskud, har alle Beboerne indenfor Amtsråds kredsen Fordel deraf, idet de alle har Ret til at blive indlagt paa Sygehuset for en billig Betaling; og derfor burde der maaske ogsaa udskrives noget mere til Amtskommunen i Henhold til § 50. For Vejvæsenets Vedkommende skyldes de store Udgifter den forøgede Automobilkørsel. Nu har den højtærede Indenrigsminister bebudet, at der vil blive fremsat et Lovforslag, hvorefter Kommunerne faar Ret til hele Automobilskatten, og det vil jeg takke for. Men jeg tror, at selv om Amtskommunerne, maaske i Forbindelse med Sognekommunerne, faar hele Skatten, vil de Udgifter, der kommer til at hvile paa dem paa denne Konto, alligevel blive umaadelig store, og det kan derfor være, det var rigtigt at gaa over til en noget anden Fordeling af den Udgift. Skatten paa Automobilkørselen bør i alle Tilfælde efter min Mening ikke være saa høj, at Automobilkørselen bliver hemmet derved. Derimod maa vi hellere se at faa et mere retfærdigt Grundlag for Fordelingen af Udgifterne.

Jeg har nævnt dette for at vise, at Amtskommunernes Økonomi saa godt som helt og fuldt hviler paa fast Ejendom; og hvis vi tager Amtskommunerne og Sognekommunerne som en Enhed og undersøger, hvorledes Skatten saa fordeler sig paa de

to Grupper, Skat paa fast Ejendom og personlige Skatter, vil vi se, at i Femaaret fra 1905—06 til 1909—10 blev der i alt paalignet i Gennemsnit 15,4 Mill. Kr. som Skat paa fast Ejendom og 8,8 Mill. Kr. i personlige Skatter. Gaar vi frem til Aaret 1916—17, blev der udskrevet 27,2 Mill. Kr. af fast Ejendom og 19,7 Mill. Kr. som personlige Skatter. I 1918—19, det sidste Aar, hvorfra vi har Statistik, blev der udskrevet godt 40 Mill. Kr. af fast Ejendom og 31 Mill. Kr. i personlige Skatter. Det vil deraf ses, at naar vi tager Landet som Helhed, er der en Stigning af Skatten paa fast Ejendom paa 24,7 Mill. Kr. og en Stigning i de personlige Skatter af 22,4 Mill. Kr. Med andre Ord, det, som kunde siges med Hensyn til Landkommunerne, kan i fuldt saa vid Udstrækning siges, naar vi tager Landet som Helhed.

Derfor betyder dette Forslag for alle Skatteyderne paa Landet ikke dette, at de faar deres Skat overført paa et andet Grundlag, men det betyder, at de meget store Skatter, der i Øjeblikket svares i Form af Skat paa fast Ejendom i Landdistrikterne, kan blive fordelt paa et mere retfærdigt Grundlag.

I Provinsbyerne er Forholdet derimod et ganske andet. Skatterne bestaar der ogsaa af de samme to Grupper, Skat paa fast Ejendom og personlige Skatter. Men der er den store Forskel mellem Landkommunernes Skatteøkonomi og Byernes Skatteøkonomi, at i Landkommunerne hæver begge Former for Skat sig, naar Udgiften bliver større, hvorimod Skatterne paa fast Ejendom i Byerne er fikserede. Af fast Ejendom udskrives der i vore Provinsbyer en Grundskat, en Husskat og en Ejendomsskyld. Men de to første er fikserede ved Loven af 11. Februar 1863; det er altsaa et meget gammelt Grundlag. Ejendomsskyldskatten kan heller ikke stige, men beregnes efter en fast Promille. Det gør, at alle de forøgede Udgifter, som Kommunerne har faaet under Krigsperioden, har maattet overføres paa Skatteyderne som en personlig Indkomstskat.

Ser vi paa, hvordan Skatterne har bevæget sig indenfor Købstadkommunerne, vil man ogsaa se, at der har været en meget stærk Stigning i de personlige Skatter. I Femaaret fra 1905—06 til 1909—10 er der i Gennemsnit betalt 1,7 Mill. Kr. i Form af Skat paa fast Ejendom og 8,5 Mill. Kr. som personlige Skatter. I 1916—17 er Skatten paa fast Ejendom opkrævet med 2,3 Mill. Kr., medens der i personlig Skat er opkrævet 21,2 Mill. Kr., og gaar vi helt frem